

De accountant stelt de volgende passiefzijde voor:

Aandeelenkapitaal	f 10.000.000.—	
Reserve	„ 15.000.000.—	
Totaal eigen kapitaal		f 25.000.000.—
5% Obligatieleening	f 5.000.000.—	
8% Winstdeelende obligatieleening	„ 20.000.000.—	
Totaal vreemd kapitaal op langen termijn ..	„ 25.000.000.—	
Andere schulden	„ 4.000.000.—	
Saldo Winst	„ 6.000.000.—	
		<u>f 60.000.000.—</u>

De hoofdboekhouder motiveert zijn voorstel door te wijzen op het algemeene gebruik om obligatieleeningen voor het nominaal bedrag in de balans op te nemen en het bij plaatsing verkregen agio te reserveeren.

De accountant meent, dat het nominaal bedrag dezer obligatieleening zeer willekeurig is gekozen en slechts in hoogst enkele, buiten onzen gezichtseinder liggende gevallen effectief kan worden. Deze obligatieleening, nominaal groot 5 miljoen, uitgegeven a 400 % en in de meest waarschijnlijke gevallen aflosbaar tegen ten minste 400 %, is naar zijn meening in feite een obligatieleening van f 20.000.000.—, dragende een vaste rente van 2 % en deelen in de overwinst op de basis van 1/4 % extra rente voor ieder op de gewone aandelen boven de 8 % uitgekeerde percent dividend. Een juiste opstelling van eigen en vreemd kapitaal is vooral noodig om de credietwaardigheid van de onderneming te doen uitkomen. De opstelling van den hoofdboekhouder suggereert, dat het eigen kapitaal vier maal zooveel bedraagt als het vreemde kapitaal op langen termijn. Maar in het geval, dat de waarborg van het eigen kapitaal de grootste effectieve betekenis verkrijgt, n.l. bij dreigende reorganisatie, dreigend faillissement, dreigende liquidatie, waarbij de liquidatie-positie voor ieder belanghebbende een belangrijken factor uitmaakt, komen de houders der nieuwe obligatiën met hun vordering van 400 % en wordt de verhouding van eigen en vreemd kapitaal ongeveer 1 : 1. Dit moet, naar de meening van den accountant, te allen tijde uit de balans blijken.

Het bestuur der vennootschap stelt de balans vast overeenkomstig het voorstel van den hoofdboekhouder en verzoekt den accountant, die balans te tekenen.

Wat moet deze doen?

GEVAL VIII

Reserveberekening bij ziekte-verzekering

(Hoe moet zij geschieden?)

Bij een nieuw opgericht ziekteverzekering-maatschappij deed zich aan het eind van het boekjaar 1929 de volgende vraag voor:

De maatschappij is haar werkkring aangevangen de eerste helft 1929. De premie gaat steeds in op den eersten van de maand en de verzekering wordt uitsluitend voor een vol kalenderjaar gesloten. De premie voor een jaar wordt vooruitbetaald.

De accountant A heeft voor alle in 1929 ontvangen premies berekend welk gedeelte naar den tijdsduur van de verzekering betrekking heeft op 1929 en welke op 1930. Het gedeelte dat op 1930 betrekking heeft, heeft hij als premiereserve in het credit van de balans opgenomen. De balans sluit met een verlies, o.m. omdat de in 1929 betaalde schaden de ten goede gekomen premien overtreffen. Op balansdatum 31 December waren nog verschillende ziektegevallen loopende. De uitkeering tot 31 Dec.

zijn ten laste van de winstrekening 1929 gebracht, de verdere uitkeeringen komen ten laste van 1930.

De accountant B heeft hiertegen bezwaar en uit de besprekingen met accountant A komt ten slotte het volgende verschil van meening tot uiting.

Accountant A meent dat men de gesloten contracten eenvoudig moet verdeelen naar den tijdsduur; voor zoover de premien op 1929 betrekking hebben komen deze ten bate van 1929 en evenzoo de schaden, terwijl 1930 zijn eigen baten en lasten moet krijgen.

Accountant B meent dat, omdat het contract in 1929 is gesloten het resultaat van het contract feitelijk in de rekening van 1929 tot uitdrukking moet komen. Hij erkent dat het gewenscht is de uitkomsten van dat contract over 1929 en 1930 te verdeelen naar den looptijd van het contract, maar meent, dat men daarbij moet kijken naar het resultaat van het contract in zijn geheel en niet eenvoudig de baten en lasten naar den tijdsduur mag verdeelen. Accountant B zou dus zoo goed mogelijk willen nagaan hoeveel de contracten in 1930 hebben opgeleverd en de vermoedelijke winst of het verlies over 1929 en 1930 verdeelen.

Accountant A meent, dat de verdeling van de premie naar den tijdsduur de usance is, die overal mag worden gevolgd.

Accountant B meent, dat men de premie naar den tijdsduur alleen mag overbrengen, wanneer normaliter mag worden aangenomen, dat deze premie de toekomstige schaden en kosten dekt en vermoedelijk nog een winst laat.

Accountant A meent, dat het verschil tussehen de premien, welk 1930 ten goede komen en de schaden, welke dat jaar moeten worden betaald, winst of verlies voor 1930 is.

Accountant B meent, dat bij de balans 1929 de verplichting tot nakoming van het contract bestond en dus met een eventueel verlies uit dat contract bij de balans moet worden rekening gehouden en dat het wel geoorloofd is een deel van de winst uit dat contract naar een volgend jaar over te brengen, maar niet geoorloofd is een vermoedelijk verlies op de loopende verplichtingen bij het opmaken van de balans 1929 te negeren.

Hoe denken de lezers hierover?

UIT HET BUITENLAND

Red.: W. BEYDERWELLEN, J. E. ERDMAN,
C. A. HUYSMAN en A. VAN RIETSCHOTEN

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Is vaststelling van minimum-eischen voor controle-werk gewenscht?

Ziehier een vraag, die in Amerika op het oogenblik in vakkringen de aandacht heeft. „The American Accountant” geeft over dit onderwerp een zeer lezenswaard hoofdartikel, waarin een principieel standpunt wordt ingenomen.

De Washington Society of C. P. A.'s heeft besloten hare leden te verplichten bij het controleeren van jaarrekeningen e.d. (financial statements) aan gedetailleerd omschreven minimum-eischen te voldoen. Door „The American Institute of

Accountants'' zijn deze eischen neergelegd in een brochure „Verification of Financial Statements'', die door de „Federal Reserve Board'' is uitgegeven. Wij zullen trachten ons een exemplaar te verschaffen en hebben later dan misschien nog gelegenheid op den contrôle-technischen kant in te gaan.

Zeër terecht voert de redactie van „The American Accountant'' tegen deze poging tot reglementeering van de contrôle-procedure de volgende bezwaren aan:

1. Het zal niet mogelijk blijken de voorschriften volledig te maken d.w.z. aansluitend op al die variaties, welke de praktijk biedt ten aanzien van de relatieve beteekenis van onderdeelen en van bestaande verhoudingen. Ook het bovenbedoelde voorschrift blijkt reeds voor sommige gevallen niet toepasbaar.

2. Bij de toepassing zal al hetgeen boven deze eischen uitgaat, zeker door diegenen, tegenover wie het voorschrijven van minima gewenscht schijnt, als overmatig worden beschouwd. Ook al wordt in het voorschrift uitdrukkelijk vermeld, dat de daarin vervatte bepalingen als minimum-eischen moeten worden opgevat. De minimum-eischen zullen meer en meer als maximum-resultaat te voorschijn komen.

In plaats van het beoogde doel n.l. het op een hooger peil brengen van den algemeenen standaard voor contrôle-werk, zal het gevolg zijn: veelvuldige toepassing van minimum-eischen en het vastleggen van den standaard op dat niveau, ook voor de toekomst.

Deze Amerikaanse meening is een goede steun voor degenen, die zich voor één algemeen voorschrift uitspraken, toen in het N. I. v. A. deze kwestie een punt van discussie uitmaakte. De „goede gronden'' zullen blijken de beste te zijn.

De weg, waarlangs degelijke en in karakter uniforme werkmethode dan wel ontwikkeld kunnen worden, geeft „The American Accountant'' als volgt aan:

1. Opleiding door practizeerende accountants in theoretische accountancy en praktische toepassing. Ook deze opvatting wordt in Nederland gehuldigd, blijkende o.m. uit het feit, dat de academische accountants-opleiding in handen is van practizeerende accountants. (vgl. ook hetgeen dienaangaande is opgemerkt in het Verslag van de Staatcommissie 1928 pag. 16).

2. Oefening van alle „juniors'' in uniforme werkwijze, zooals die is vastgesteld in de werkvoorschriften van practizeerende accountants en accountants-firma's.

3. Bespreking in vereenigingsbijeenkomsten van problemen die zich in de praktijk voordoen.

(The American Accountant Maart '30)

v. R.

EXAMENVRAAGSTUKKEN

Red.: Drs. ABR. MEY en Drs. J. PAARDEKOOPER

Examen Ned. Handelshoogeschool; November 1929;
opgave II; Maandblad Januari 1930, No. 1, bl. 9

INRICHTING ADMINISTRATIE VAN EEN BOEKHANDEL

Van bevoegde zijde werd ons navolgende uitwerking verstrekt, die wij hierbij den lezers zonder verdere toevoeging aanbieden.

- A. 1. Kas, Bank, Giro, Meubilair en derg., Kapitaal, Interest en derg.
2. Particulieren.
3. Boekhandelaren (zie aantekeningen aan het eind; no. 2).
4. Boekeninkoop.

5. Winstmarge.
6. Tijdschrifteninkoop.
7. Kosten Fonds (Alle kosten die uitsluitend op de uitgeverij drukken).
8. Verkoop boeken.
9. Verkoop tijdschriften.
10. Winkelverkoop Fonds.
11. Verkoop Eigen Tijdschriften.
12. Verkoop Fonds.
13. Vrachten.
14. Onkosten (te splitsen naar den aard der uitgaven en naar omstandigheden).

B. Het verband tusschen boekhandel en uitgeverij wordt gevormd door:

de gemeenschappelijke rekeningen nrs. 1, 3, 14.

de rekening „Verkoop Fonds'' en „Verkoop Eigen Tijdschriften''.

(De uitgeverij factureert niet aan den winkel. De saldi dezer rekeningen stellen derhalve de opbrengsten voor van de door den eigen boekhandel verkochte fondsartikelen).

rekeningen 2, 4, 5, 6, 8, 9, 13 betreffen uitsluitend boekhandel,

rekeningen 7, 10, 11 en 12 uitsluitend Uitgeverij.

Bij het opmaken der exploitatierekeningen worden de saldi der rekeningen Verkoop Fonds en Verkoop Eigen Tijdschriften in een vaste verhouding over de afdelingen Uitgeverij en Boekhandel verdeeld, b.v. Uitgeverij 75 %. Boekhandel 25 %.

De verkochte ex. worden dagelijks aan de afdeling Uitgeverij opgegeven (zie onder D).

Ook de onkosten worden gesplitst over de beide afdelingen, regels kunnen daarvoor niet gegeven worden.

Verplaatsingen van boeken en tijdschriften tusschen Uitgeverij en Boekhandel worden in tijdsorde in een boek ingeschreven, zonder prijsvermelding.

C. Een verantwoordelijk persoon stelt vast wie bepaalde soorten van boeken op zicht ontvangen (aant. 3). Door hem of op zijn instructie wordt een lijst van de namen geschreven in het „zichtboek''. De naam van het boekwerk en de datum vormen het opschrift van die lijst. Daarna wordt afgestreept en kan een nieuw opschrift volgen.

Uit dit register worden formulieren in dubbel geschreven. Een gaat mee met het boek, het andere wordt in datumvolgorde bewaard.

Na een door den bedrijfsleider vastgesteld tijdsverloop (4 dagen, 8 dagen b.v.) worden de copieën aan de loopknechts medegegeven om het resultaat op te vragen. Het resultaat wordt achter de inschrijving in het boek vermeld. Wat gehouden is wordt in het dagboek (zie onder E) overgenomen. Wat geheel afgegaan is wordt met een verticale streep doorgehaald, zoodat gemakkelijk te zien is wat nog openstaat.

D. Alle bestellingen worden naar tijdsorde ingeschreven in een bestelboek met vermelding van de wijze van bestelling (brief—briefkaart—mondeling—telefoon, enz.). Achter iedere inschrijving is ruimte voor aantekeningen, n.l. of het boek in voorraad is, zoo niet dat het besteld is en wanneer, eindelijk dat het ter aflevering doorgegeven is.

Een bediende gaat na of het werk in voorraad is, zoo ja dan zet hij een V in de eerste kolom, neemt dat boek uit, vult een verzendingsformuliertje in, stempelt dat formulier met een numeroteur, schrijft dat nummer achter den post in het bestelboek en geeft het boek met het formulier door aan de expeditie.

Is het bestelde niet in voorraad, dan schrijft hij een N in.